

Տ. ՄՈՎՍԵՍ ՎԱՐՊԱՊԵՏ ՍԱՐԳՍՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ՊԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱՊԵՆ

(18 դեկտեմբերի, 2022 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

Սիրելի՛ հավատացյալ քույրեր եւ եղբայրներ, այսօրվա Ավետարանում ընթերցվեց մի հատված, որտեղ խոսվում էր ծառայասիրության մասին: Ծառայասիրությունը՝ որպես հիմնարար առաքինություն, բնութագրում է ճշմարիտ քրիստոնյային: Մի օր, երբ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս խոսում էր հավատքի ու ներողամտության մասին, անդրադարձավ նաեւ ծառայասիրությանը եւ ասաց. «Ձեզանից ով է այն մարդը, որ եթե հովիվ ծառա ունի, եւ վերջինս դաշտից հոգնած տուն վերադառնա, պիտի ասի. «Գնա՛, կե՛ր, հանգստացի՛ր», այլ հակառակը՝ նրան չի ասի «Ե՛լ, գոտիս կապի՛ր, կերակուրս պատրաստի՛ր, սպասավորի՛ր ինձ, մինչեւ որ ես կուտեմ, կխմեմ, այնուհետեւ դու ինքդ կգնաս, կուտես եւ կխմես», եւ միթե սրա համար շնորհակալություն պետք է հայտնի ծառային», եւ այնուհետեւ ավելացնում է. «Դուք էլ երբ կատարեք ձեզ հանձնարարվածը, ասացե՛ք՝ «Անպիտան ծառաներ ենք, արեցինք այն ինչ պարտավոր էինք անելու»»: Սիրելի՛ հավատացյալներ, Սուրբ Գիրքը բազմաթիվ տեղերում է խոսում ծառայության, ծառայասիրության մասին, «ծառայել» բառը նորություն չէր նաեւ Հիսուս Քրիստոսի երկրային կյանքի ժամանակ, բայց այդ ժամանակ գործածվում էր նսեմացուցիչ իմաստով:

Ծառա լինելը՝ ծառայելը, հատուկ էր ստրուկներին, գերիններին, սակայն մենք գիտենք, որ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը՝ իբրեւ արժեքների մեծագույն հեղաշրջողը, այս բառը եւս վերափոխեց, իմաստափոխեց եւ այն վերածեց փառքի, մեծության եւ գեղեցկության:

Մանկուց ի վեր մեր կյանքը մրցակցություն է, մենք մեր շրջապատում միշտ մրցակցության մեջ ենք՝ մեծ լինելու, առաջինը լինելու եւ գնահատված լինելու, սիրված լինելու: Եւ շատ հաճախ մեզ անհանգստացնում տրտմեցնում է լիարժեք գնահատված չլինելու միտքը, սակայն

անդրադառնալով այսօրվա Ավետարանին՝ հասկանում ենք, որ Աստված մեզ ասում է՝ ծառայել ուրախությամբ, սիրով եւ առանց վարձի սպասումի: Սա մեզ հիշեցնում է մեր պարտականությունների մասին, որ ունենք հանդեպ ազգի, եկեղեցու, միմյանց եւ Աստծու նկատմամբ, որովհետեւ սաղմոսերգուն ինքն էլ ասում է. «Ծառայե՛ք Տիրոջն ուրախությամբ, Նրա առաջ երգե՛ք ցնծությամբ»: Սակայն սա չի նշանակում, թե մենք չպիտի գնահատված լինենք, այլ ավելի շատ պետք է մտածենք, թե մենք որքան ենք գնահատում: Կարծես Աստված մեզ ասում է, թե երբ իբրեւ մարդ մեր մարդկությունն ենք ցույց տալիս, բարիք ենք գործում, ստեղծագործում ենք կամ ստանձնած առաքելության մեջ մեր պարտականություններն ենք կատարում, դա մեր բնական պարտքն է, եւ դրա համար շնորհակալություն չպետք է ակնկալենք եւ դա պետք է կատարենք սիրով եւ նվիրումով, ինչպես մեղուն, երբ մեղր է տալիս, դա իր բնությունն է, իր պարտականությունն է, չի սպասում շնորհակալության եւ գնահատանքի:

Այդպես եւ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս է պատգամում մեզ մեր պարտականությունները կատարել սիրով՝ առանց շնորհակալության ակնկալիքի: Կլինի դա՝ լավ, իսկ եթե չի լինի, ամենեւին այդ չէ նպատակը կատարած գործերի: Հիշում ենք Ավետարանից այրի կնոջ լուծալի պատմությունը: Այրի կինը երկու լուծա նվիրեց տաճարին. ոչ ակնկալում էր որեւէ մեկից շնորհակալություն, ոչ իսկ կարծում էր, թե որեւէ մեկը կտեսնի: Բայց Աստված տեսավ, պատմեց Իր աշակերտներին, եւ երկու հազար տարի շարունակ պատմվում է: Այսինքն՝ պետք է կատարել այն, ինչ մենք պարտավոր ենք կատարել իբրեւ մարդ՝ առանց ակնկալելու հատուցում, որը չգիտենք՝ երբ կլինի. կլինի՞ արդյոք, թե՞ ոչ, այս կյանքում կլինի՞, թե՞ հավիտենական:

Աշխարհում շատ հայտնի մարդիկ իրենց կյանքի ընթացքում երբեւէ գնահատված չեն եղել, այսօր հարկ է հիշել նաեւ այլ օրինակներ ծառայասիրության: Մեր օրերում էլ դրանք քիչ չեն: Հիշենք հանուն հայրենիքի նահատակվածներին, որոնք իրենց կյանքը տվեցին մեզ համար՝ դրսևորելով ծառայասիրության բարձր որակներ: Այսօր ծառայասիրություն են դրսևորում մեր սահմաններին կանգնած զինվորներն ու սպաները: Այսօր ծառայասիրություն են դրսևորում Արցախում ապրող մեր հայրենակիցները, որոնց համար, հավարտ Սուրբ Պատարագի, ազգիս Վեհափառ Հայրապետ Նորին Սուրբ Օծություն Տեր Տեր Գարեգին Երկրորդ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսի հանդիսապետությամբ պետք է կատարվի

խաղաղության եւ զորակցության աղոթք: Արդ խնդրենք, որ Աստված մեզ զորություն տա՝ սիրով ծառայելու, սիրով կատարելու մեր պարտականությունները եւ ուրախությամբ ծառայելու Տիրոջը, որի աստվածային սերը, շնորհները թող լինեն ձեզ հետ եւ ամենքիս հետ. ամեն:

